

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησίᾳ . . . δρ. 8,—

Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 10,—

Ἐξάμηνος . . . > 4,50

Ἑξάμηνος > > 5,50

Τρίμηνος . . . > 2,50

Τρίμηνος > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἰκαστοῦ μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστὸν λπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐρυπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 1 Μαΐου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 22

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων:—Μετὰ τὴν νίκην τοῦ Ἀουστερλίτις, ὁ μικρὸς βοημὸς Τιάρκος, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὴν γίδαν τοῦ Λέαν, μεταβαίνει εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, διὰ νὰ τῷ προσφέρῃ γάλα, καθὼς τὸν εἶχε διατάξῃ τὴν προηγουμένην ἡμέραν. Συνοδεύεται καὶ ὑπὸ τοῦ προστάτου του, τοῦ λοχαγοῦ Κορμᾶ. Ὁ Ναπολέων ἐνδιαφέρεται πολὺ διὰ τὸν Τιάρκον, διότι ὁ μικρὸς βοημὸς διέσωσε μίαν σπουδαίαν ἐπιστολήν του ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ καὶ κατόρθωσε νὰ τὴν λάβῃ ἐγκαίρως ὁ στρατάρχης πρίγκις Μυράτ. Συνετέλεσεν ἐπίσης, μετὰ τὸν σοφὸν γάδαρόν του Καρλὴν, εἰς τὴν ἄλωσιν τῆς γεφύρας Θαβώρ. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐμφανίζονται εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν σκηνὴν ὁ λοχαγὸς, τὸ παιδίον καὶ ἡ Λέα, ὁ Ναπολέων ἀκούει τὰς ἀναφορὰς τῆς ἡμέρας, τὰς ὁποίας τῷ ἀναγινώσκει ὁ ὑπάσιπτος του :

«Ὁ καραβινοφόρος Πίντος τοῦ 10ου συντάγματος τοῦ ἐλαφροῦ πεζικοῦ, ἀπεκόπη τὸν βραχίονα ὑπὸ μιᾶς σφαίρας.

«—Βοήθησέ με, εἶπε πρὸς τὸν σύντροφόν του, νὰ καταβιάσω τὸ σάκκο μου καὶ τρέξω νὰ μ' ἐκδιώξω».

«Θέτει κατόπιν τὸν σάκκον του ὑπὸ τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ βαδίζει μόνος του πρὸς τὸ νοσοκομεῖον...»

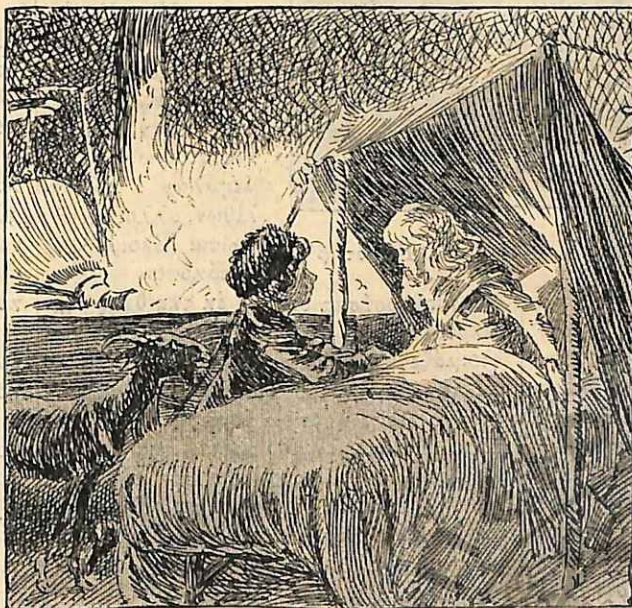
—Τὸν σταυρόν ! λέγει ἀπλῶς ὁ Ναπολέων· ἐξακολουθεῖτε.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐξακολουθεῖ :

«Ὁ στρατηγὸς Τιερπώ, βαρέως πληγμένος, μεταφέρετο ὑπὸ τεσσάρων αἰχμαλώτων ρώσων. Ἐξ Γάλλοι, πληγωμένοι ἐπίσης, τὸν βλέπουν, διώκουν τοὺς Ρώσους καὶ ἀρπάζουν τὸ φορεῖον λέγοντες : Μόνον εἰς ἡμᾶς ἀνήκει ἡ τιμὴ νὰ φέρωμεν ἕνα Γάλλον στρατηγὸν πληγμένον».

—Τὰ ὀνόματά των ; ἠρώτησεν ὁ Αὐτοκράτωρ ἐγείρων τὴν κεφαλὴν.

Ὁ ὑπάσιπτος ἠρεῦνα εἰς τὰ ἐγγράφα του διὰ ν' ἀνεύρῃ τὰ ὀνόματα τῶν ἀφανῶν αὐτῶν ἡρώων, ὅταν ὁ Ναπολέων τὸν διέκοψε. Εἶχε παρατηρήσει τὸν Κορμᾶν καὶ τὸν Τιάρκον, οἱ ὅποιοι ἐστέκοντο ὀλίγα βήματα ὀπίσθεν, μὴ πολυμῶντες νὰ προχωρήσουν διὰ νὰ μὴ διακόψουν τὴν ἐργασίαν τοῦ Αὐτοκράτορος. Ἄ, ἔκαμε μὲ χαράν, νὰ ὁ μικρὸς μου γιδᾶς !

«Ἢμ' ἐγώ ! ὁ Τιάρκος σου ! (Σελ. 182 στ. γ')

Ἐπειτα, βλέπων ὅτι ὁ Κορμᾶς εἶχε δερμένον καὶ κρεμασμένον τὸν βραχίονα, τὸν ἠρώτησε μ' ἐνδιαφέρον.

—Πῶς ; ἐπληρώθηκε, καὶ σὺ, μικρὸς μου ;

Ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶς ἐχαίρετ' αὐτὸν καὶ ἀπεκρίθη :

—Μικρά πράγματα, Μεγαλειότατε· μιὰ σπαθιά κοντὰ σπὸν ὄμο' ἀλλὰ τὸ λίντε ἐπληρώθη καλὰ ; ἀνέβηκα πρῶτος εἰς τὸ ὄροπέδιον τοῦ Πράτσεν.

—Τὸ γνωρίζω, ἀπεκρίθη ὁ Ναπο-

λέων, ἐπινεύων ζωηρῶς ὁ λοχαγὸς Κορμᾶς μνημονεύεται εἰς τὴν ἀναφοράν. Ὡστε εἰμφορεῖς ν' ἀναγγείλῃς εἰς τὴν Λευκοθέαν, ὅτι ὁ σύζυγός της εἶνε συνταγματάρχης.

Ὁ ἀξιωματικὸς ὠχρίασεν ἀπὸ τὴν χαράν τοῦ.

—Συνταγματάρχης ! . . ὦ, Μεγαλειότατε, εὐχαριστῶ ! εἶνε πάρα πολὺ...

Διακόψας ἀποτόμως τὰς εὐχαριστίας τοῦ Κορμᾶ, ὁ Ναπολέων ἐστράφη πρὸς τὸν Τιάρκον :

—Λοιπὸν, μικρέ, τῷ εἶπε, περιμένω τὸ γάλα σου !

Ὁ μικρὸς βοημὸς ἔτρεξε μὲ τὰ τέσσαρα νάλμέξην τὴν Λέαν, ἡ ὁποία ἐστάθη μ' εὐπειθειαν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ φαίνεται ἐννοοῦσα τὴν τιμὴν, τῆς ὁποίας ἐκρίνετο ἀξία, νὰ προσφέρῃ τὸ γάλα της εἰς τὸν Μεγάλον Αὐτοκράτορα.

Ἐνῶ ὁ Τιάρκος ἐγέμιζε τὸ κόκκινον κουπάκι, τὸ ὁποῖον τῷ εἶχε δώσῃ ὁ μαμελοῦκος Ρουστάν, ὁ Ναπολέων, δεικνύων τὸν μικρὸν εἰς τὸν Κορμᾶν, τῷ εἶπε :

—Πρέπει νὰ στείλωμεν αὐτὸ τὸ παιδί στὸ Παρίσι . . . θέλω νὰ τοῦ ἐξασφαλίσω ἕνα μέλλον.

—Διατάξατε, Μεγαλειότατε.

—Ναί, ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ Αὐτοκράτωρ, λαμβάνων τὸ δοχεῖον, τὸ ὁποῖον τῷ ἔτεινε ὁ Τιάρκος μὲ ὑποτρέμουσαν χεῖρα· τὸ παιδί ποὺ κατῴρθωσε νὰ διασχίσῃ τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον καὶ νὰ βοηθήσῃ τὸν Μυράτ εἰς τὴν κατὰληψιν τῆς γεφύρας τοῦ Θαβώρ, ἀξίζει νὰ γίνῃ στρατιώτης. Τοῦ χορηγῶ λοιπὸν ὀλόκληρον ὑποτροφίαν εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν Λύκειον καὶ θέλω νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὸ ἐντὸς τοῦ μηνός.

—Εὐχαριστῶ διὰ τὸν Τιάρκον, Μεγαλειότατε ! ἀπήντησεν ὁ Κορμᾶς.

Ο Ναπολέων έπρεπε τὸ γάλα του καὶ ἡ ἀκρόασις ἐτελείωσεν. Ὁ νέος συνταγματάρχης καὶ ὁ μικρὸς βοηθὸς ἐξηλθον ἀπὸ τὸν περιβόλον τῆς αὐτοκρατορικῆς σκηνῆς.

Μόλις εὐρέθησαν μακρὰν τῶν ἀδικοκρίτων βλεμμάτων, ὁ ἀξιωματικὸς παρεδόθη ἐλευθέρως εἰς τὴν χαράν του. Δὲν ἐσυλλογιζέτο πλέον οὔτε τὸν πυρετὸν τοῦ οὔτε τὴν πληγὴν του. Ὁ Ναπολέων τὸν εἶχε θεραπεύσει ἀπ' ὅλα! Συνταγματάρχης ἀπὸ τώρα, εἰς ἡλικίαν εἰκοσιπέντε μόλις ἐτῶν!.. Πόσον θὰ ἐχαίρετο ἡ Λευκοθέα ὅταν θὰ τὸ ἐμάνθανε!..

Καὶ ἔλεγεν ὁ Κορμᾶς, ἔλεγεν... Ἀλλ' ἀφοῦ τὰ εἶπεν ὅλα, ἐξεπλάγη διὰ τὴν σιωπὴν τοῦ μικροῦ του συντρόφου.

— «Ε, φιλαράκο! τῷ εἶπε, ἐσὺ τί συλλογιζέσαι; Γιατί σιωπᾷς; Δὲν πιστεύω δὲ νὰ εἶσαι δυσχερὴς! Ὑπότροφος τοῦ Αὐτοκράτορος! Εἴρεις τί θὰ πῇ αὐτό, εὐτυχισμένο παιδί!..

— «Ναί, ναί, ἀπεκρίθη ὁ Τιάρκος· ἀλλ' ἂν ἐνόησα καλά, πρέπει νὰ μῶ στὸ Λύκειον μετὰ ἑνὸς μηνός.

— «Ε, διάβολε, ἐννοεῖται! ἀπεκρίθη γελῶν ὁ συνταγματάρχης· δὲν πιστεύω νὰ νομίζης πῶς μπορεῖς νὰ γίνῃς ἀξιωματικὸς, ἐξακολουθῶν νὰ βόσκῃς τὴ γίδα σου τοὺς δρόμους! Πρέπει νὰ μάθῃς γράμματα, νὰ κοιμάσῃς!.. Ἀς εἶνε ὅμως, εἶχες μεγάλη τύχη νὰ σὲ προστατεύσῃ ὁ Ναπολέων!

Ὁ Τιάρκος δὲν ἀπήντησεν εἰς τὰς ὁρθοτάτας αὐτὰς παρατηρήσεις τοῦ συνταγματάρχου· ἄλλως τε οὗτος μετ' ὀλίγον τὸν ἀφίσε, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Μὲ ὅλην τὴν χαρὰν, ἡ πληγὴ τοῦ τὸν ἐπονοῦσε καὶ ἔπρεπε νὰ τὴν ἀλλάξῃ. Μόνος λοιπὸν ὁ Τιάρκος ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του πρὸς τὸ κατὰλμα, κρατῶν τὴν Λέαν ἀπὸ τὴν ἄκρην τοῦ σχοινίου τῆς.

Ἡ Λέα ἐπανευρίσκει τὴν Ζινέτταν

Καθ' ὅδον ὁ μικρὸς ἐσυλλογιζέτο: Βεβαίως ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶς εἶχε δίκαιον. Ἐπρεπε νὰ εἶνε πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὴν εὐνοίαν τοῦ Αὐτοκράτορος, ὁ ὁποῖος ἐπραγματοποιοῖ διὰ μιᾶς τὰς ἐλπίδας τοῦ πρώην κυρίου του Βοδόγ. Ἐν τούτοις κάποια ἀόριστος ἀνησυχία τὸν κατελάρωνεν, ὅταν ἐσυλλογιζέτο τὰς λέξεις «αὐτοκρατορικὸν λύκειον», «ὀλό-

κληρος ὑποτροφία», τὰς ὁποίας δὲν ἐννοοῦσε καλὰ-καλὰ. Εἶχεν ἀκούσῃ ὅμως δι' αὐτὰ τὰ σχολεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα τὰ παιδιά τῶν πόλεων ἐκλείοντο ὀλόκληρα χρόνια, καὶ ἡσθάνετο φρικτὴν ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι θάφινε τὴν εὐτυχίαν σημερινὴν ζωὴν, τὴν πλήρη ἐλευθερίαν, διὰ νὰ φυλακίσθῃ εἰς ἓν Λύκειον.

Ἐβάδιζεν εἰς τὸ σκότος, ἐν τῷ μέσῳ τῶν σιγηλῶν ἐκείνων πεδιάδων, αἱ ὁποῖαι τὴν ἡμέραν εἶχον ἀντηχήσῃ ἀπὸ τοὺς κρότους τῶν τηλεβόλων. Ψυχρὸς ἀνεμὸς ἔπνεε, φέρον κάπου-κάπου τὸν βόγγον κανενὸς ρώσου ἢ αὐστριακοῦ τραυματίου, λησμονημένου εἰς τὸ πεδὶον τῆς μάχης.

Διὰ νὰ σφύγῃ τὴν θλιβεράν αὐτὴν ἐρημίαν, ἡ ὁποία ἐπέτεινε τὴν βαρυθυμίαν του, ὁ μικρὸς διηρῶνθη πρὸς μίαν παράταξιν ἀμαζιῶν καὶ κάρρων, ἡ ὁποία ἐφαίνετο μακρόθεν ἀπὸ τὰς φῶτάς τῆς. Ἦσαν

«Μὰ τί ἔχει ἡ Λέα;...» (Σελ. 182 στ. β')

πλανόδιοι ἔμποροι, ποτοπῶλαι, σιδηρουργοί, πεταλωταί, παντὸς εἶδους προμηθευταί, τὸ σμήνος ἐκείνο τῶν νομάδων, τὸ ὁποῖον παρακολουθεῖ πάντοτε τὰ στρατεύματα. Μεταξὺ αὐτῶν, στρατιῶται ἔπιναν καὶ ἐτραγωδοῦσαν, ἐορτάζοντες τὴν νίκην. Περαιτέρω, ἐπὶ μεγάλων σωρῶν λίθων, ἄλλοι στρατιῶται ἐκοιμῶντο κατὰ κοπῆν.

Ἀναθάρρῃσας ὀλίγον ἐκ τῆς θέας τοῦ μικροῦ τούτου στρατοπέδου, ὁ Τιάρκος ἠτοιμάζετο νὰ πορευθῇ, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Λουδοβίκου Κορμᾶ, ὅταν ἡ Λέα, ἡ ὁποία ἐβάδιζεν ἐπιπόνως παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ κυρίου τῆς, ἐσταμάτησεν ἀποτόμως καὶ ἤρχισε νὰ βελάζῃ. Ὁ Τιάρκος ἐδοκίμασε νὰ τὴν τραβῇ, τὴν ἐκτύπησε μάλιστα ὀλίγον μὲ τὸ σχοινί, ἀλλ' ἡ γίδα δὲν ἐννοοῦσε νὰ ξεκολλήσῃ.

— Μὰ τί ἔχει ἡ Λέα; ἠρόρησεν ὁ Τιάρκος· βελάζει ὅπως ἄλλοτε, ὅταν ἦταν δεμένη ἐπὶ ἀροῦσπιτο καὶ ἄκουε ἀπὸ μακριὰ τὰ βήματα τῆς Ζινέττας ποῦ ἐγύριζε... Ἡ Λέα ἐξηκολούθει νὰ βελάζῃ, ἐ-

στραμμένη πρὸς μίαν ἄμαξαν, ἡ ὁποία εὐρίσκετο παράμερα εἰς ἑνὰ χωράκι παρὰ τὸν κορμὸν μιᾶς μεγάλης φιλύρας· ἔξαφνα ἐξεκίνησεν ὁρμητικῇ, παρασύρουσα καὶ τὸν κύριόν τῆς πρὸς τὴν ἄμαξαν ἐκείνην. Τάπητες καὶ κλινισκεπάσματα, ἀπλωμένα εἰς σχοινία περὶ τῆς ἄμαξης, ἀπετέλουν εἶδος σκηνῆς, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐφαίνετο μίαν μεγάλην πυρά.

Ὁ Τιάρκος, μὴ δυνάμενος νὰ συγκρατῇ τὴν Λέαν, καὶ περιέργως νὰ ἰδῇ ποῦ θὰ ἐπῆγαινε, τὴν ἄρτισεν. Ἡ γίδα τότε ἔτρεξε κατ' εὐθείαν πρὸς ἓν φορητὸν σιδηρουργεῖον, τοῦ ὁποίου ἡ ἐστία ἔκαιεν ἀκόμῃ. Πλησίον τοῦ σιδηρουργείου, ὑπὸ παλὺν τάπητα, ἦτο στημένη μίαν κλινὴν. Ἡ Λέα διέσχισε τὸ παραπέτασμα καὶ ἀπέθεσε ὀριαμδευτικῶς τοὺς δύο ἔμπροσθους τῆς πόδας ἐπὶ τοῦ χεῖλους τῆς κλινῆς.

Ὁ μικρὸς βοηθός, ὁ ὁποῖος εἶχε παρακολουθήσει τὸ ζῶον, ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἐκπλήξεως. Ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῆς ἐστίας ποῦ ἔσυνε, δέκρινεν ἑνα κοριστᾶκι, τὸ ὁποῖον ἐκοιμᾶτο ἡσύχως ἐπὶ τῆς κλινῆς. Τὸ κοριτσάκι αὐτὸ εἶχε μαλλιά χρυσα. Ἦτο ἡ Ζινέττα!

— «Α, ἐπιτέλους! ἀνέκραξεν ὁ Τιάρκος· αὐτὴ τῇ φορᾷ δὲ θὰ τῇ χάσω, ὅπως τίς προάλλες ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς Βιέννης!

Ἡ Ζινέττα, ἀφυπνισθεῖσα ἀποτόμως ἀπὸ τὰς θωπείας τῆς Λέας, ἀνῆλθε τὰ μάτια. Ὅταν εἶδε τὸν Τιάρκον, ἀκίνητον παρὰ τὴν κλινὴν τῆς, ἔκαμε κατ' ἀρχὰς κίνημα τρόμου. Ἀλλ' ἤδη ὁ μικρὸς τὴν εἶχε σφίξῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τῆς ἔλεγε:

— Μὴ φοβάσαι λοιπὸν, Ζινέττα μου, ἀδελφούλα μου! Εἰμ' ἐγὼ! ὁ Τιάρκος σου! Τελοςπάντων σ' εὐρίσκω, χάρις εἰς τὴν Λέαν. Ὡ, νὰ ἤξευρες τί εὐτυχὴς ποῦ εἶμαι!..

Ἡ Ζινέττα, ἀντὶ νὰ ποικιρῇ εἰς τοὺς λόγους τοῦ φίλου τῆς, ὡς ἐπερίμενεν αὐτὸς, ἐξηκολούθει νὰ μὲν, ἄφωνη, στενοχωρημένη, καὶ περιωρίζετο νὰ σφίγγῃ νευρικῶς τὸ χεῖρ τοῦ Τιάρκου εἰς τὸ ἰδὶόν τῆς.

Ἀνησυχῆσας αἰφνιδίως διὰ τὴν παράδοξον αὐτὴν ὑποδοχὴν, ὁ μικρὸς βοηθὸς ἠρώτησε μὲ τρέμουσαν φωνήν:

— Μὰ τί ἔχεις λοιπὸν, Ζινέττα; Γιατί δὲν μοῦ μιλάς; Τί συμβαίνει;... Σοῦ ἔκαμα τίποτα χωρὶς νὰ τὸ ξεῖρω; Δὲν εἶμαι πιά ὁ Τιάρκος, ὁ ἀδελφός σου;

Ἡ Ζινέττα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν. Ἐπιτέλους, μὴ δυνάμενη πλέον νὰ κρατηθῇ, ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κρεβάτι, καὶ ἀνεγείρουσα τὸ βαρὺ ὕψος, τὸ ὁποῖον τὴν ἐχώριεν ἀπὸ τὴν ἄμαξαν, ἀνέκραξε:

— Ἀφέντη! ἀφέντη! ὁ Τιάρκος!

Νέος χωρισμός.

Ὅπισθεν τοῦ παραπετάσματος, ὁ μικρὸς βοηθὸς εἶδε τότε, τριγύρω εἰς τὴν μεγάλην πυράν, τὸν βασιλέα Βοδόγ, τὴν κυρά-Σαμπὼ καὶ τὸν πεταλωτὴν.

Οὗτοι ἔτρεξαν εἰς τὰς φωνὰς τοῦ κοριστοῦ, ἐνῶ ὁ Βοδόγ ἠνοῖξε τὰς ἀγκάλας του λέγων:

— Καλῶς ἦλθες, παιδί μου!

Τότε ἡ Ζινέττα ἠρώτησε: Μπορῶ νὰ τὸν φιλήσω κ' ἐγὼ ἢ δὲν ἐπιτρέπεται ἀκόμῃ;

— «Ὁχι, ἀπεκρίθη μειδιῶν ὁ βασιλεὺς τῶν βοηθῶν· δὲν εἶνε πιά ἀπηγορευμένον. Φίλησε τὸ μικρὸ σου φίλο, Ζινέττα, καὶ ἂς μᾶς διηγηθῇ πῶς κατάρθρωσε νὰ μᾶς εὐρῇ, ὁ κατεργάρης!..

Ὁ Τιάρκος ἐκάθησε πλησίον τοῦ γηραιοῦ τοῦ κυρίου, εἰς τὴν φωτιάν, καὶ διηγήθη πῶς χάρις εἰς τὴν Λέαν, ἡ ὁποία εἶχε μυρισθῇ τὴν Ζινέτταν, ἀνεκάλυψε τὸ χρυσόγετόν των.

Τότε τὸ γέρον ἐλαβε τὸν λόγον:

— «Ἐστὶ καμνὴ φορὰ, εἶπεν, ἡ τύχη καταστρέφει τὰ σχέδιά μας. Ἐξεπλάγη, Τιάρκο, διὰ τὴν ψυχρότητα ποῦ σὲ ὑπέδελθον ἡ Ζινέττα, ἀλλὰ δὲν πταίει αὐτή, οὔτε ἔχει τίποτε μαζί σου. Ἐγὼ τὴν εἶχα διατάξῃ, ἐγὼ τῆς εἶχα ἀπαγορεύσῃ νὰ σὲ ἰδῇ καὶ νὰ σοῦ ἐμιλήσῃ... Διότι ἤθελα νὰ λησμονήσῃς ὀλωσδιόλου τὸ παρελθὸν σου ὡς βοηθοῦ, καὶ νὰ μὴ συλλογίζεσαι πλέον παρὰ τὸ μέλλον σου ὡς γάλλου στρατιώτου.

Ὁ Τιάρκος ἐκτύπησε τὸ μέτωπόν του.

— Γι' αὐτὸ λοιπὸν, ἀνέκραξε, μοῦ κρύφτηκε στὴ Βιέννη, ὅταν ἐπῆγα νὰ τὴν ἰδῶ; Ἡ δὲν ἦταν αὐτὴ ποῦ εἶδα στὸ παράθυρο;

(Ἐπεται συνέχεια).

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΚΑΡΥΟΦΥΛΛΙ

— Τὴν ὥρα ποῦ στὸν οὐρανὸ ὁ ἥλιος γέρνει καὶ πηγαίνει νὰ πέσῃ πίσω ἀπ' τὸ βουνό, γιατί, γιατί μου, ὅταν σημαίνει καμπάνα τὸν ἐσπερινό, καὶ πρὶν ἀκόμα ὁ ἥλιος γύρη, παίρνεις στὸ χεῖρ θυμιατήρι;

— Παίρνω στὸ χεῖρ θυμιατὸ καὶ μοσχολίβανο τοῦ βάξω κ' εἶται μ' εὐλόγια τοῦ κρατῶ καὶ πηγαίνοντες θυμιάζω τὰ εἰκονίσματα μ' αὐτό. Γιατ' ἡ καμπάνα ὅταν σημαίνει ἡ ὥρα εἶν' εὐλογημένη.

— Μὰ δὲν θυμιάζεις μόνο αὐτὰ ποῦ τὰ φωτίζει τὸ καντήλι· μὲ δάκτυλα τρεμουλιαστά θυμιάζεις καὶ τὸ καρυοφύλλι ποῦ τὸ λουρί του τὸ βαστᾷ ψηλὰ στὸν τοῖχο κρεμασμένο, παλλὸ, παλλὸ καὶ σκουριασμένο.

— Τὸ καρυοφύλλι ποῦ θωρεῖς ψηλὰ στὸν τοῖχο νὰ σκουριαίῃ, παιδάκι μου, μὴ ἀπορῇς, ἅγιο λιβάνι τοῦ ταυριᾶει· γιατί χωρὶς αὐτά, χωρὶς, χωρὶς τὸ φλογερὸ των στόμα θάμαστε σκλάβοι, σκλάβοι ἀκόμα.

Μ' αὐτὰ οἱ πατέρες μας, μ' αὐτὰ στοὺς λόγγους, στῶν βουνῶν τῆς ράχης πολέμησαν χρόνους ἐφτά σὲ τόσες δοξασμένες μάχες. Γι' αὐτὸ κ' ἐμεῖς μὲ θυμιατὰ, τιμὴς ἀτίμητο σημεῖδι, τὰ λιβανίζομε τὸ βράδυ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ

Ἀγαπητοί μου,

Δυσπιστεῖτε πρὸς τὴν λάμψιν τῆς ἐξωτερικῆς, πρὸς τὸν κρότον τὸν κενόν. Καὶ ζητεῖτε πάντοτε τὴν ἀξίαν τὴν ἀληθινήν. Αὐτὴ συνήθως κρύπτεται. Δὲν ἀγαπᾷ τὴν ἐπίδειξιν καὶ τὸν θόρυβον. Ἀπειναντίας ὁ θόρυβος καὶ ἡ ἐπίδειξις εἶνε δειγμὰ μικρᾶς ἀξίας ἢ ἀνικανότητος. Ὅταν ὁ δὲ κανὼν νὰ φαίνεται ὅ,τι δὲν εἶνε, προσπαθεῖ νὰ καθιστᾷ ἐκλυσιζόν καὶ σπουδαῖον τὸ ἐξωτερικόν του, ἐπιτηδεύεται τοὺς τρόπους του, τὴν περιβολὴν του, τὴν συμπεριφορὰν του, τὴν παράστασιν του. Ἀπατᾷ, ἀγυρτεύει. Καὶ ἀκριβὲς ἡ παλαιότερα γυμναστικὴ τῆς ἐπίδειξεως ἦτο κάπως ἀγυρτικὴ. Ἐφαίνετο σπουδαιότερα ἢ ὅ,τι πράγματι ἦτο. Ἡ Σουηδικὴ ὅμως ἔχει. Αὐτὴ ἐργάζεται ἀθροῦς κ' εὐεργετεῖ ἀνεπιδεικτικῶς. Ἐχει τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς ἀληθινῆς ἀξίας: τὴν μετριοφροσύνην.

Καὶ ὅμως ἡ ἐρετηνὴ γυμναστικὴ, ὡς θέαμα, δὲν εἶχε τὴν ὠραϊότητα καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν ἄλλων ἐτῶν. Ἐλείψαν τὰ σύγχρονα γυμνάσματα, ὅταν ὀλόκληρος ὁ στίβος, ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, ἐγέμιζεν ἀπὸ μαθητὰς ὑπακούοντας εἰς ἓν πρόσταγμα, ἐκτελοῦντας μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κίνησιν. Ἐλείψαν καὶ τὰ γυμναστικά ὄργανα, — αἱ κορόναι, οἱ ἀλτήρες, οἱ κόντοι, — τὰ ὁποῖα ὑφούντο, κατεβιβάζοντο, ἐπροτεινόντο, συνεκρούοντο, ὅλα διὰ μιᾶς, μ' ἑνὰ ρυθμόν, μ' ἑνὰ κρότον. Κάθε Σχολεῖον ἐγυμνάσθη χωριστὰ, χωρὶς ὄργανα, ὑπὸ τὸν γυμναστήν του, ὑπὸ τὴν σημαίαν του. Ἐπειτα μίαν γενικὴν παρέλασιν ὑπὸ τοὺς ἡγούς τοῦ ἐμβατηρίου. Καὶ ἡ ἐορτὴ ἐτελείωσεν.

Ἦκουσα πολλοὺς νὰ λέγουν: «Ἀλλήν φορὰ ἡ γυμναστικὴ ἦτο ὠραιότερα». Πραγματικῶς, ὡς ἐπίδειξις, ὡς θέαμα, ἡ τότε δὲν εἶχε σύγκρισιν μὲ τὴν τωρινήν. Ἀλλ' ἡ τωρινὴ εἶνε ἀληθεστέρα, οὐσιωδέστερα, ἀποτελεσματικώτερα. Ἀπέβαλε τὸν ἐπιδεικτικὸν χαρακτήρα, ἀλλ' ἐκέρδιεν εἰς οὐσίαν, εἰς δύναμιν. Εἶνε ἡ Σουηδικὴ γυμναστικὴ, ἡ ὁποία δὲν διασκεδάει τὸν τὸς θεατὰς, ἀλλὰ γυμνάζει καὶ δυναμώνει τὰ σώματα. Καλλιτέρα, λέγουν, σοφώτερα, καὶ ἀσφαλέστερα ἀπὸ κάθε ἄλλην. Εἶνε μία γυμναστικὴ, τῆς ὁποίας ἐκπληροῦται ὁ σκοπός. Ὁ δὲ σκοπὸς τῆς γυμναστικῆς δὲν εἶνε βέβαια νὰ διασκεδάῃ τοὺς θαμῶνας τοῦ Σταδίου μὲ μεγαλοπρεπὴ συμπλέγματα κορυφῶν καὶ

ἀλτήρων. Ἀλλὰ νὰ προετοιμάξῃ τὰ σώματα διὰ τὴν ζωὴν, νὰ τοῖς ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐκηνσίαν, τὴν δύναμιν, τὴν ὑγίαν, νὰ τὰ ἡμῶν κανονικὰ, εὐρωστά, ὠραῖα...

Ἦπ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἐθαυμάσθη ἡ προγεσινὴ γυμναστικὴ τῶν μαθητῶν ὡς ἀποτέλεσμα. Ἀδιάφορον ἂν δὲν ἐκρίθη τὸσον θεαματικὴ καὶ τὸσον διασκεδαστικὴ ὅσον ἡ ἄλλοτε. Βλέπετε, ὅτι δὲν πρέπει νὰ κρίνωμεν τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν ἀλλ' ἀπὸ τὴν οὐσίαν. Τὰ δὲ ἐπιδεικτικώτερα ποτὲ δὲν εἶνε καὶ τὰ οὐσιωδέστερα. Ὅπως ἡ γυμναστικὴ, ἡ ὁποία ἐπιδεικνύεται, δὲν εἶνε τὸσον καλὴ γυμναστικὴ, οὕτω καὶ κάθε τι ἄλλο, πρᾶγμα ἢ ἄνθρωπος, ποῦ λάμπει καὶ κροτεῖ καὶ κἀμινε θόρυβον.

Δυσπιστεῖτε πρὸς τὴν λάμψιν τῆς ἐξωτερικῆς, πρὸς τὸν κρότον τὸν κενόν. Καὶ ζητεῖτε πάντοτε τὴν ἀξίαν τὴν ἀληθινήν. Αὐτὴ συνήθως κρύπτεται. Δὲν ἀγαπᾷ τὴν ἐπίδειξιν καὶ τὸν θόρυβον. Ἀπειναντίας ὁ θόρυβος καὶ ἡ ἐπίδειξις εἶνε δειγμὰ μικρᾶς ἀξίας ἢ ἀνικανότητος. Ὅταν ὁ δὲ κανὼν νὰ φαίνεται ὅ,τι δὲν εἶνε, προσπαθεῖ νὰ καθιστᾷ ἐκλυσιζόν καὶ σπουδαῖον τὸ ἐξωτερικόν του, ἐπιτηδεύεται τοὺς τρόπους του, τὴν περιβολὴν του, τὴν συμπεριφορὰν του, τὴν παράστασιν του. Ἀπατᾷ, ἀγυρτεύει. Καὶ ἀκριβὲς ἡ παλαιότερα γυμναστικὴ τῆς ἐπίδειξεως ἦτο κάπως ἀγυρτικὴ. Ἐφαίνετο σπουδαιότερα ἢ ὅ,τι πράγματι ἦτο. Ἡ Σουηδικὴ ὅμως ἔχει. Αὐτὴ ἐργάζεται ἀθροῦς κ' εὐεργετεῖ ἀνεπιδεικτικῶς. Ἐχει τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς ἀληθινῆς ἀξίας: τὴν μετριοφροσύνην.

ΦΑΙΔΩΝ

ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟΝ

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΑΓΟΣ

Λαγωνικὸ σκυλί λαγὸ τσάκνει. Καὶ μὴ τότε φιλεῖ, μὴ τὸν δαγκώνει, Κ' εἶται τοῦ λέει ὁ λαγός: — «Μ' ἂν εἶσαι [φίλος] Τί μὲ δαγκώνει; κ' ἂν ἐχθρός μου σκύλος Τί μὲ φιλεῖς, μὲ τόση σου χαρά, Κουνώντας τὴν οὐρά;»

ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ

Τὸ λύκο κυνηγώντας τὸ σκυλί. Καυχόταν μὲ καμάρι του πολὺ. Καὶ τοῦκραζε: — «Ποῖός, σὺν ἐμέναν', ἔχει Δύναμη τόση καὶ... ποῖός, σὺν ἐμένα, τρέχει. Ποῦ ἀκόμῃ καὶ τοὺς λύκους κυνηγᾷ;... Μονάχα ἐγὼ στὸν κόσμον, μόνον ἐγὼ!» Μὰ εἶται καὶ ὁ λύκος, στρέφοντας τοῦ κράζει: — «Καίμενε, μὴ θαρρεῖς πῶς μὲ τρομάζει. Τόσο ἡ μικρὴ σου δύναμη! Λαγός. Μὴ λὲς πῶς εἶμαι... Ἐμένα τόσο βιάζει. Μονάχα ὁ ἀφεντικός σου... ὁ Κυνηγός!»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΜΑΘΗΜΑ ΩΔΙΚΗΣ

Από τα ωδικά πτηνά τελειότερα θεωρούνται τα μαυροκέφαλα και κοκκινόλαιμα, εις τα οποία ανήκει και η πυραλίς ή ερυθραύχην αηδών. Έχουν τὸ καθαρότερον, τὸ διαυγέστερον, τὸ αἰσθηματικώτερον σφύριγμα, μιμητικότητα δὲ εἰς τὴν φωνὴν καὶ εὐμάθειαν μεγάλην. Εἰς τοιοῦτον πτηνὸν ἡ νεότης τῆς εἰκόνος μας δίδει μάθημα ωδικῆς μὲ μικρὸν αὐλὸν ἢ φλογέραν.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλα ωδικὰ πτηνά, ὁ κόσσυφος, ἡ γαλιάνδρα, ἡ κοινὴ αηδών, ἡ ακανθυλλίς κλπ. εἰμποροῦν νὰ λάβουν μαθήματα καὶ νὰπομιμηθοῦν τοὺς ἤχους, τοὺς ὁποίους

Δὲν γνωρίζομεν κατὰ πόσον τὰ μαθήματα ωδικῆς ἀποτελοῦν βασιανιστήριον διὰ τὰ ζυλακισμένα πτηνά, ὅπως ἐνίοτε καὶ διὰ τὰ παῖδιά τὰ ζυλακισμένα εἰς τὸ σχολεῖον... Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι οἱ διδάσκαλοι τῶν πτηνῶν κάνουν κατὰ ὀλιγώτερον σκηρὸν ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τυφλόνουν τὰς αἰσθάνσεις διὰ νὰ κελαιδούν καλλιτέρα. Ὅπως δὲ ποτε εἴμεθα πρόθυμοι νὰ συμφωνήσωμεν, ὅτι εὐτυχέστερα εἶνε τὰ πτηνά ὅσα δὲν ἔχουν οὔτε κλουβὶ οὔτε διδάσκαλον. Τὰ ἐλεύθερα νὰ πετοῦν εἰς τὸν ἀέρα καὶ νὰ μανθάνουν σκοποὺς ἀπὸ

καὶ τοῦλέγει: Μοῦ δίνεις τὴν ἄδεια, δασκάλε, νὰ ρωτήσω κατὰ τι τὰ παῖδιά σου ἀπὸ ἑνὸς ἑνός;

Ὁ δάσκαλός μας, στενοχωρημένος λίγος τοῦ ἔδωκε τὴν ἄδεια. Μὰς φώναζε λοιπὸν ὁ πατέρας σου ἑνὸς ἑνός εἰς τὴν δασκαλοκαθέδρα καὶ μὰς ρωτοῦσε κυρτὰ ἔτσι.

— Ἄν καμμιά μέρα ἐτύχαινε ἐκεῖ εἰς τὴν καλύβα τ' ἀμπελιοῦ σου νὰ βροῦν τὴ θύρα ἀνοιχτὴ 4-5 ἀγριογούρουνα νὰ μπουῖν μέσα καὶ, σκάδοντας σκάδοντας μὲ τὴ μύτη των, νὰ κλείσουν τὴ θύρα, καὶ σὺ τὰ εὐρισκεις κλεισμένα... πῆ μου λοιπὸν πῶς ἔπρεπε νὰ σκοτωθοῦν αὐτὰ τὰ κυνήγια, ποῖα συμβουλή θὰ ἔδινες ἐσὺ γιὰ νὰ μὴ φύγουν;

Ὅντας ἤρθε ἡ ἀράδα μου, ἐγὼ σὰν μικρὴ πού ἤμουν, εἶπα τὴ γνώμη μου νὰ τὰ ἀφῇαν νὰ πεθάνουν τῆς πείνας καὶ ὕστερα νὰ τὰ σφάζουν. Ἄλλα παῖδιά εἶπαν νὰ βάλουν ρωτιά νὰ τὰ πνίξουν μὲ τὸν καπνὸ, ἀλλὰ τὰ περισσότερα εἶπαν νὰ ξεσκαπασθῇ ἡ καλύβα καὶ νὰ σκοτωθοῦν τὰ ἀγριογούρουνα ἀπ' ἐπάνω μὲ τὸ τουφέκι.

Ὑστερα ἀπὸ 5-6 χρόνια πού στεφανωθήκαμε μὲ τὸν πατέρα σου, τὸν ἐρωτήσα γιατί ἔκανε ἐκείνη τὴν ἔξταση. Μοῦ εἶπε λοιπὸν ὅτι αὐτὸ τὸ κλείσιμο τῶν ἀγριογούρουνῶν ἔγεινε τὸν παλαιὸ καιρὸ εἰς τὸ χωριὸ τοῦ δασκάλου τοῦ φίλου του, καὶ οἱ γωριανοὶ του, μαζὺ μὲ τὸν παπποῦ του, ἐπῆγαν καὶ ἀραδιάσθηκαν ἔξω ἀπὸ τὴ θύρα τῆς καλύβας ἀρματωμένοι καὶ ἀνοιξαν τὴν καλύβα γιὰ νὰ τουφεκίσουν τὰ ἀγριογούρουνα εἰς τὸ πέρασμα των. Ἀλλὰ τὰ γουρούνια τοὺς ἐφυγαν ὅλα, καὶ κόντεψαν νὰ σκοτωθοῦν μοναχοὶ των ὁ ἑνας μὲ τὸν ἄλλον ἀπὸ τὸ τουφεκίδι. Ἡ θεία, μοῦ λέγει, τότε νὰ ἀποδείξω εἰς τὸ δάσκαλό σας ὅτι τὰ παῖδιά ἔχουν περισσότερον μυαλὸ ἀπὸ τὸν παπποῦ του. Καὶ τὸ ἀπόδειξα, γιατί τὰ περισσότερα παῖδιά μὰς εἶπαν νὰ ξεσκαπασθῇ ἡ καλύβα. Καὶ τὴ δική σου ιδέα μοῦ λέγει, πάλι: ἂν ἔκαναν θὰ εἶχαν διάφορο τὰ τομάρια ὅσο γιὰ τὸ κρέας δὲν ἤξερες, καὶ μὲν, ὅτι δὲν τρώγεται τὸ ψοφίμι;

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΑΓΗΡΩΣ Η... ΒΛΑΚΕΙΑ

Κάποτε εἰς τὴν Βουλὴν, Ἀθηναῖος βουλευτὴς μὴ διακρινόμενος διὰ σπινθηροβόλον πνεῦμα, διέκοψεν ἀγορεύοντα τὸν μακαρίτην Π. Καλλιγᾶν, ἑνὸς τῶν σοφωτέρων καὶ εὐφρεστερόρων ἀνδρῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, λέγων:

— Ἐ, κύριε Καλλιγᾶ! καὶ τὸ πνεῦμα γηράσκει!

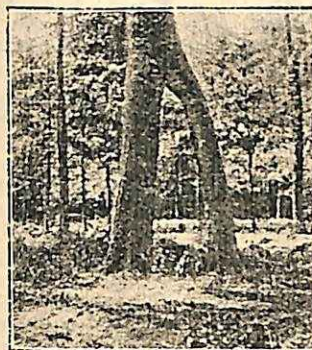
Καὶ ὁ Καλλιγᾶς ἀμέσως:

— Ναι, φίλε μου, ναι! ἡ βλακεία ὅμως οὐδέποτε!

Ο ΑΖΑΡΙΑΣ

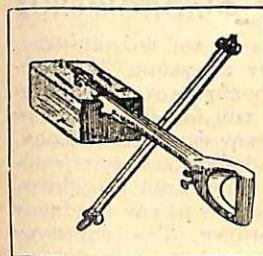
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Φυσική άψίς

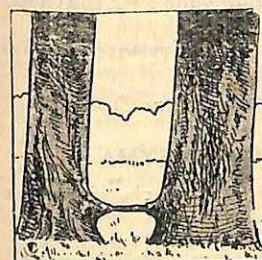
Απὸ τὰ περίεργα καὶ τοῦτο τοῦ φυσικοῦ βασιλείου. Εἶνε δένδρον εἰς τὸ New Forest τῆς Ἀγγλίας, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ διπλοῦ του κορμοῦ, σχηματίζει ἄψίδα ἢ πύλην ὕψους τεσσάρων μέτρων. Καὶ τὴν εἰκόνα αὐτὴν μὰς ἀνεκοίνωσεν ἐπίσης ὁ φίλος μας Φαίδων Τιμ. Ἀμπελάς.

Περίεργον βιολί.

Ἀγγλος ἐπαίτης, ὀνομαζόμενος Οὐάιτ, κατεσκεύασεν ἑνα βιολί ἀπὸ τοῦ μαυροῦ ἐνδὸς φαρασιῶ καὶ ἀπὸ ἑνὸς τερεκεδένιου κουτὶ κονσέρβας. Τὸ τῆξον τοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑνὸς κομματιῦ ξύλου, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει τεντώσῃ μερικὴς ἀλογότριχες, τῇ βοηθείᾳ δύο βουλωμάτων ἀπὸ φελλόν. Μὲ τὸ περίεργον αὐτὸ βιολί ὁ ἐπαίτης παίξει εἰς τοὺς δρόμους διάφορα κομμάτια, ἐλκύνων τὴν προσοχὴν καὶ τὰ χάλκινα νομίσματα τῶν διαδωτῶν.

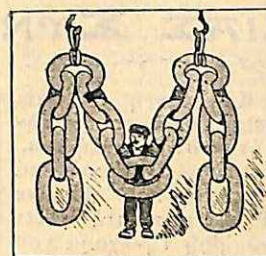
Ἀπροσδόκητον ἐδώλιον.

Τὸ 1856 ὁ κ. Ράτκλιφ, εἰς τὸ Λόουκαρτ τῆς Ἀμερικῆς, εἶχε τοποθετήσῃ μίαν σανίδα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μεταξὺ τῶν δύο τούτων δένδρων, καὶ ὅποια τὴν ἐπαχύν ἐκείνην εἶχον διαμέτρον εἴκοσι μόνον ἑκατοστῶν. Ἐλησμένη τὴν σανίδα καὶ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ κτήμα του. Μετὰ πενήντα ἔτη ἐπέστρεψε. Τὰ δύο ἐκεῖνα δένδρα, δύο-δρῦς, εἶχον μεγαλώσῃ καὶ εἶχον ἀνυψώσῃ ἀπὸ τὸ ἔδαφος τὴν σανίδα, ἡ ὁποία, συσφιγθεῖσα μεταξὺ τῶν δύο κορμῶν στερεώτατα, ἐσχέματισεν ἑνὲς ἐδώλιον ἀπροσδό-

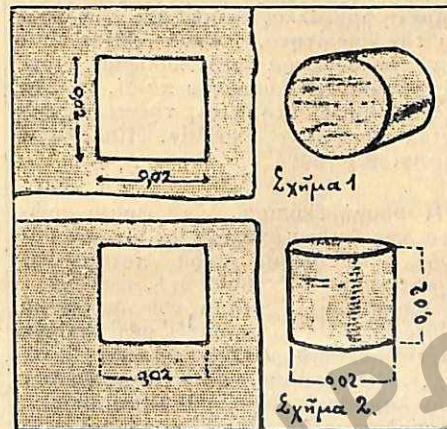
κητον. Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι μετὰ τόσα ἔτη ἡ σανὶς διατηρεῖται λαμπρά.

Ἡ μεγαλειτέρα ἄλυσις.

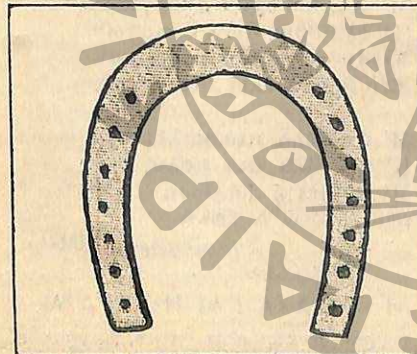
Ἡ ἄλυσις αὕτη, τῆς ὁποίας μέρος μόνον παριστᾷ ἡ ἀπάναντι εἰκὼν, εἶναι ἡ μεγαλειτέρα ἐξ ὁσωνκατεσκευάσθησαν μέχρι σήμερον. Προέρχεται ἀπὸ τὸ ὀνομαστὸν ἀγγλικὸν ἐργοστάσιον «Λάιξ καὶ Γίόρ», εἰμπορεῖτε δὲ νὰ κρίνετε περὶ τοῦ μεγέθους τῶν κρίκων τῆς, παραβάλλοντες αὐτὴν πρὸς τὸν παριστάμενον ἐργάτην.

Πρόβλημα.

Πῶς εἰμπορεῖτε νὰ βουλώσετε τελείως εἰς ἑνα καρτόνι μίαν τρύπαν τετραγώνην μ' ἑνα βούλωμα κυλινδρῶν, ὅταν ἀπλῶς κάθε πλευρὰ τοῦ τετραγώνου εἶνε ἴση μὲ τὴν διάμετρον τοῦ βουλώματος; (Σχ. 1.) Αὐτὸ φαίνεται ἀδύνατον, ἀλλ' ἰδοὺ πόσον εὐκόλῃ γίνεται: Κάθε πλευρὰ τῆς τρύπας εἶνε π. γ. δύο ἑκατοστὰ. Κόψατε τὸ βούλωμα ὥστε νὰ ἔχῃ ὕψος δύο ἑκατοστῶν (Σχ. 2.) καὶ βάλετε τὸ πλαγιαστὸν εἰς τὴν τρύπαν. Θὰ φραγθῇ τελείως.

Παίγνιον.

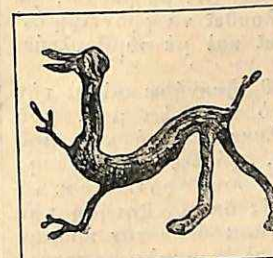

Μὲ δύο μόνον ψαλλιδιὰς αὐτὸ τὸ πέτα-

λον νὰ κοπῇ εἰς ἑπτὰ τεμάχια, καθὲν τῶν ὁποίων νὰ ἔχῃ ἀπὸ δύο καρρία.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τοῦ ἄνω Παίγνιου εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐρύπιδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν τοῦ μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἑνὶ δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσῦ τοῦ ὁποῖον θαποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν, τὸν πρῶτον κληρωθῆσόμενον δι' ἑν ἔτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητὴς, ἡ συνδρομή του θὰ παραταθῇ).

Δὲν εἶνε ζῶον...

Τὸ ἀλλόκοτον ζῶον πού βλέπετε εἰς αὐτὴν τὴν εἰκόνα, δὲν εἶνε ζῶον. Εἶνε ἀπλούστατα μίαν ρίζαν, εὐρεθεῖσα ἐσχάτως εἰς τὸ χωριὸν Φαβερζ τῆς Ἀνω Σαβοΐας. Ἐφωτογραφήθη δὲ ὅπως εὐρέθη, χωρὶς τὴν παραμικράν... ἐπιδιόρθωσιν. Καὶ ἄλλοτε σὰς ἐδείξαμεν εἰς ἄλλοις ἀλλόκοτων σχημάτων, ἀλλ' αὐτὴ τὰς ὑπερβαίνει ὅλας.

Ποῦ εἶνε... ὁ ἵπποπόταμος;

Ἡ φωτογραφία τῆς ἀγελάδος αὐτῆς ὁμοιάζει μὲ μαγικὴν εἰκόνα. Διότι ἂν προσέξετε εἰς τὴν μαύρην κηλίδαν, πού ὑπάρχει φυσικῶς ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς, θὰ ἰδῇτε ὅτι σχηματίζεται ἑνὸς μικροῦ ἵπποπόταμος. Θὰ τὸν ἰδῇτε μάλιστα καλλιτέρα, ἐὰν σκεπάζετε τὸ ρύγχος καὶ τὰ κέρατα τῆς ἀγελάδος μὲ ὀλίγον χαρτί.

Λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος τοῦ 20οῦ φύλλου.

Τὰ ὑποδείγματα τοῦ μπαμπᾶ σχηματίζονται: τὸ μὲν ἄνωθεν καὶ ὀπίσθεν τῆς κεφαλῆς, τὸ δὲ ἄλλο ὀπίσθεν τῆς κνήμης τοῦ μικροῦ μάγκα πού τὰ ἐκρυψε.

ἀκούουν συνεχῶς. Πρὸς τοῦτο ὁμοῦς ὁ διδάσκαλος πρέπει νὰ εἶνε ὠπλισμένος μ' ἐξαιρετικὴν ὑπομονὴν καὶ μὲ κατάλληλον ὄργανον. Ἡ ὑπομονὴ μάλιστα εἶνε πλέον ἀπαραίτητος ἀπὸ τὸ ὄργανον. Διότι οἱ εἰδικοί περὶ τὰ τοιαῦτα λέγουν, ὅτι τὸ καλλίτερον μᾶθημα δίδεται μὲ τὸ στόμα. Ὅταν δηλαδὴ εἰμπορῇ κανεὶς νὰ σφυρίξῃ ἑνα τραγοῦδι, ἑνα μουσικὸν κομμάτι, δὲν ἔχει ἀνάγκην οὔτε ἀπὸ αὐλὸν οὔτε ἀπὸ πλαγιάουλον. Τὸ πτηνὸν μανθάνει εὐκολώτερα.

Τὰ μαθήματα ωδικῆς πρέπει νὰ διδωνται ὡς ἑξῆς: Τὸ πτηνὸν ἀπομονοῦται εἰς ἑνὸς δωματίον ἀπομακρυσμένον, ὥστε νὰ μὴν ἀκούῃ, εἰ δυνατόν, τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τοῦ διδασκόμενου ἤματος. Ὅ δὲ διδάσκαλος πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν ὑπομονὴν νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὸ ἴδιον ἄσμα, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, χωρὶς διακοπὴν, δέκα καὶ δώδεκα φορές εἰς κάθε μάθημα.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὑπομονητικῆς αὐτῆς διδασκαλίας εἶνε πάντοτε ἱκανοποιητικὰ καὶ ἐνίοτε καταπληκτικὰ. Ὑπάρχουν ὠδικὰ πτηνά ἱκανὰ νὰ μάθουν δύο, τρία, πέντε, περισσότερα ἐνίοτε μουσικὰ τεμάχια, καὶ νὰ τὰ ἐπαναλαμβάνουν τὸ ἑνὸς κατόπιν τοῦ ἄλλου, χωρὶς σύγχυσιν καὶ χωρὶς λάθος. Ἀποδίδουν τὰς μελωδίας πιστῶς, μὲ τὸν τόνον των, μὲ τὸν ρυθμὸν των, μὲ τὴν ἑκφρασίν των. Ἡ δὲ μικρὰ ἀλλοίωσις, τὴν ὁποίαν ὑφίστανται εἰς τὸν λάρυγγα τοῦ πτηνοῦ, ἐπαυξάνει ἐνίοτε τὸ αἰσθημα καὶ τὴν χάριν των.

τὴν φύσιν καὶ τοὺς ὁμοίους των. Αὐτῶν μάλιστα τὸ ἄσμα εἶνε ἴσως ἀνώτερον. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἐγωιστὴς. Θέλει νὰ κάμνῃ καὶ τὰ πτηνά νὰ κελαιδούν ὅπως αὐτός!...

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

ΓΙΑ ΚΑΤΙ ΑΓΡΙΟΓΟΥΡΟΥΝΑ (*)

Ρώτησα τὴ μητέρα μου προχθές:

— Γιατί, μητέρα, ὄντας ὁ πατέρας βλέπει εἰς τὸ τραπέζι κανένα κρέας ἀπαγορευτὸν σου λέγει: — Αὐτὸ μοιάζει σὰν τὰ δικά σου τὰ ἀγριογούρουνα καὶ γελάει καὶ οἱ δύο ὕστερα;

— Αὐτὸ, παῖδι μου, εἶνε ἀκέραια ἱστορία καὶ μάθε τὴν καὶ σὺ γιὰ νὰ γελάς ὅντας εἰς ἀκούσεις.

Ὁ πατέρας σου ἦταν παῖδι ἀκόμα δέκα-ἑπτὰ δέκα-ὀκτὼ χρονῶν, κ' ἐγὼ θὰ ἤμουν τότε ἑνδεκα. Αὐτὸς ἐρχόνταν συχνὰ εἰς τὸ χωριὸ μου καὶ τραβοῦσε πάντα εἰς τὸ σχολεῖόν μας ὅπου καθόνταν καὶ ὁ δάσκαλος, γιατί γνωρίζονταν μὲ τὸ δάσκαλό μας ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἦταν συμπαθητὰ εἰς τὸ Γιάννινα. Μία μέρα πού εἶχε ἐρθῇ εἰς τὸ σχολεῖόν ἐκεῖ πού εἴμαστε καμμια τριανταρὶα ὅλα ὅλα παῖδιά καὶ κορίτσια, γυρίζει πρὸς τὸ δάσκαλό μας

(*) Τὸ χαριτωμένον αὐτὸ διηγηματάκι εἶχε σταλθῇ διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας. Δημοσιεύεται ὅμως εἰς τὴν τακτικὴν ὕλην τοῦ φύλλου, διότι εἶνε ἐξαιρετικῶς ὠραῖον, καὶ διότι ὑπερβαίνει τὸ μέγεθος τῶν ἐγγραφόμενων διὰ τὴν Σ. Σ. (Σημ. τ. Α.)

ριμένω·) **Ἐθνηκήν Ψυχὴν** (εἰς ὅλους τοὺς διαγωνισμοὺς εἰμπορεῖ τώρα νὰ λαμβάνῃ μέρους, ὡς ἀδελφὸς συνδρομητοῦ ἔργον ψευδώνυμον·) **Ποθητὴν Κωνσταντινούπολιν** (διὰ τὰς τρεῖς προτάσεις Μ. Μυστικῶν λεπτὰ 25· διὰ τὰς ἐπὶ πλέον 5 λεπτὰ ἡ λέξις, ὅχι ἡ πρότασις· ἐνόησες τώρα; τὴν διεύθυνσιν σου εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς δι' ἐπιστολῆς, τὴν ὅποιαν θὰ διαδιβάσῃ τὸ γραφεῖόν μου· ἀλλὰ πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ 25 λεπτὰ διὰ τὰ ταχυδρομικά·) **Γυμνάσιον Ἰωαννίνων** (ἔστειλα·) **Ἐνδοξον Ὑδραν** (ἔστειλα·) **Βασίλισσαν τῶν Ζιζανίων** (ἔστειλα·) **Ρήγαν Φερεαίων** (ὥραία ἡ ἐκπληξίς σου·) **Ἐνα Σμυρναῖον** (καὶ βέβαια, γίνεται τίποτε χωρὶς κόπον;) **Φιλέρμον Τρυφῶνα** (ἐπιτρέπεται·) **Φιλήσέ μου τὰ ἐλφάκια·** **Τηλέμαχον καὶ Στέφανον Ν.** (ἔλαβα· εὐχαριστῶ·) **Νικ. Γ. Καρ.** (πολὺ καλὰ· στείλε μου νὰ τὰς ἰδῶ·) **Προσεγγίζουσιν Ἐλευθερίαν** (ἔχει καλῶς· εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς τὰς λύσεις κατὰ μῆνα·) **Ψευδώνυμον** (εὐχομαι περαστικά· εἰς τὸν ἀδελφόν σου· γράψε μου ἅμα ἡσυχάζης·) **Στέφανον Δόξης** (ἔστειλα·) **Πάσχουσιν Ἑλλάδα** (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) **Ζέφυρον** (ἔλαβα· εὐχαριστῶ·) **Υπερήφανο Ἑλληγόπουλο** (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας·) **Ἐρμὴν τοῦ Πραξιτέλους** (ἔστειλα·) **Αἰρομένην Λεωνίδα** (πῶς εἰμπορῶ νὰ σοῦ πῶ ποῖός εἶνε;) **Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης** (τὰ ἔλαβα καὶ εὐχαριστῶ·) **Παῖδι τῆς Ἀρχιῆλου** (καλὴ ἡ ἰδέα σου καὶ θὰ τὴν βάλω εἰς ἐνέργειαν·) **Τσακίτση Μεχμέτ** (δὲν εἶπαμεν ὅτι ἀπὸ τὰ ἐγκρινόμενα δημοσιεύονται ὅλγῃ διὰ κλήρου;) **Α. Σωτηριάδου** καὶ **Ἐμμανουὴλ Α. Τσ.** (λάθος εὐκόλως ἐννοούμενον·) **Πτωχικὴν Καλύβην** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27 Ἀπριλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 18 Μαΐου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 25 Μαΐου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 12 Ἰουνίου.

219. Δεξιόγραφος.

Ζώον κραυγὴν μὲ σύμφωνον
Καὶ ὁπωρικὰ ἂν ἐνόησες,
Ἱστορικῶς διάσημον
Πόλιν θὰ φανερώσῃς.

*Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Λεῖλας Σουλτάνας

220. Στοιχειόγραφος.

Ἀπὸ φοδερὸν Τιτᾶνα
Δύο γράμματα· ἀφαιρῶ
Καὶ ἀμέσως σοῦ τὸν κάνω
Χρήσιμο στό μαγερεῖό.

*Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζιζὰ-Χανοῦμ

221. Ἀναγραμματισμός.

Ἐὰν θέλῃς νὰ μὲ λύσῃς
Ὡς θεᾶν νὰ μὲ ζητήσῃς·
Τῶρ ἀναγραμματίσέ με
Κ' εἰς τὰς ὥρας ζητήσέ με.

*Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰταλῆς Σταυροφόρας

222. Δημῶδες πρόβλημα.

Τρεῖς ἐνδεκα, τρεῖς δώδεκα,
Τρεῖς δεκαπέντε καὶ εἴκοσι,
Ἑπτὰ καὶ ὀκτὼ καὶ δεκαοκτὼ
Καὶ πέντε καὶ ἓνα καὶ μισό.

Πόσα κάνουν;

*Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Καμάρας τῆς Μάνας

223. Ρόμβος.

- 1.—Μέσ' ὅς τὸ βάραθρον θὰ μάθῃς
Πῶς τελειώνω, πῶς ἀρχίζω.
- 2.—Στὸ σκοτάδι μου θὰ πᾶθῃς,
Λάμπα-θάμπα, σὲ μαυρίζω.
- 3.—Χρόνων ὅλως νεωτέρων
Ποιητὴς ρομαντικὸς.

- 4.—Ἐν ἐκ τῶν ἐπιρρημάτων.
Ὅλ' αὐτὰ εἰς τὴν σειρὰ
Καὶ ὁ Ρόμβος μιὰ χαρὰ
Θὰ γενῇ πραγματικὸς.

(Αἱ λέξεις μόνον ὀριζόντιες.)

*Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰδεολάτρου

224. Κρυπτογραφικόν.

1	2	3	4	5	6	1	7	8	=	Ζῶον.
2	1	2	8						=	Θεᾶ.
3	6	1	7	3					=	Αὐτοκράτωρ.
4	3	4	8						=	Ζῶον.
5	7	8							=	Νῆσος.
6	1	2	8						=	Θεᾶ.
7	1	4	8						=	Θεός.
8	2	3	2	8					=	Ληστής.

*Ἐστὴν ὑπὸ Α. Σ. Σαλαμάρκα

225. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος.

—Ἐὰν καθήσῃ· φρόνιμα, μικρὲ Μάριε, ἔως τὸ βράδυ, θὰ σοῦ δώσω νὰ φᾶς κάτι τί, ποῦ ξέρω πῶς σ' ἀρέσει.

—Τί; τί; πές μου, Τασία μου!

—Μὰ 'στὸ εἶπα! δὲν τᾶκουσες;

*Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Εἰμαι Ζακυνθία

226. Διπλὴ Ἀκροστιχίς.

Τῶν ζητουμένων λέξεων ἂν λάβῃς τάχιστα, τὸν ἥρωα ποῦ ἔγραψες, θὰ βρῇς στὰ μυθικά. Τὰ τρίτα πάλιν γράμματα ἂν βάλῃς στὴ γραμμὴ, Θεὸν τῆς ἀρχαιότητος θὰ κάμῃς στὴ στιγμὴ:

- 1.—Ἀναξ τῶν Βυζαντινῶν.
- 2.—Τέχνη τις ἐκ τῶν κοινῶν.
- 3.—Θεὸς εἶνε τῶν ἀρχαίων.
- 4.—Μία τῶν σεμνῶν Μουσῶν.
- 5.—Γνωστὴ πόλις Γαλλικῇ.
- 6.—Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.
- 7.—Χώρα Ἀσιατικῇ.

*Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰνκεῖνας Πατρίδος

227. Ἑλληποσύμφωνον.

η-εωι-αι-η-υαι.

*Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τσακίτση-Μεχμέτ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ γύλλ. 18

150. Θεμιστοκλῆς (Θέμις, τό, κλείς.) —
151. Σπόρος-Πόρος. — 152. Στρατός-ἄρτος.

153.	A	I	P	Ω	154.	P
	I	P	I	Σ		K A I
	P	I	N	H		Δ P K A Σ
	Ω	Σ	H	E		Δ A Γ H N O Σ

- 155—159. 1. Ἀκακία (καὶ Αἰ ΚΑΚΑ...) 2. Μηλέα (τρία ΕΛΗ Μόνον...) 3. Καρυά (ΑΥΡΑ Καθ'...) 4. Ἐλαία (τὰ ΙΑ ΔΕ-πτότατον...) 5. Ροιά (στρατιαὶ ΟΡῶσι...) — 160. ΒΟΥΣ (Βραδύς, Ὀγκηρός, Ὑγιής, Σκαῖος.) — 161. Φοδὸν τοὺς Δαναοὺς καὶ δῶρα φέροντας. — 162.—Ἡ περὶ ὑπ' οὐδενὸς ἡ-γαπήθη (ὕπ' ἐν ἴα-ὕπ' οὐδ' ἐν ὧς ἡ γὰ πὶ 07.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν μικρόκοσμον τῆς Διαπλάσεως.

Ἀπὸ τὰ αἰματοδρεγμένα χρώματα τῶν ἀνθρωπείων τῆς Ροδόπης ἀπὸ τὴν ἱερὰν καὶ πλουσίαν εἰς πενθίμους ἀνανήσεις κοιτάδα τοῦ ἀγνωστοῦ πατριωτισμοῦ, ἐνθα πᾶν τὸ Ἑλληγόφωνον ἡμιθάνες σφαδάζει ἔτι, τὴν Στενήμαγον, τὴν ζηλευτὴν εἰς μνημόσυνα ἀνδρείων ἐπέρτερα διαπερῶ μετ' ἀκοίμητον ὄμμα τῆς αἰμασσοῦσης παιδικῆς μου ψυχῆς, τ' ἀδελφὰ πανελλήνια ἐδάφη καὶ χαίρετὸ ἐλάχιςτος ἐν σμικροῖς ἐγώ, πλὴν γνήσιος τηρητῆς τῶν Πατρίων καὶ ἀπαίσιος περιφρονήτης τοῦ βαρβάρου κνούτου, πάντας καὶ πάσας δι' ἐνός Ἑλληνικωτάτου **Γειὰ σας!** — **Δούλειον Ἥμαρ.** (I, 51)

Ἀεὶ δὲ Σουλτάνα, στείλε μου τὴν φωτογραφίαν σου νὰ τὴν κάμω μαγικὴν εἰκόνα. — **Ζωγράφος.** (I, 52)

Ἰδρύθη ἐν Χαλκίδι Σύλλογος ἡ «**Νεολαία**» πρὸς εὐρυτάτην διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως καὶ ἔγγραφὴν ἀπὸρων παιδῶν. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι καὶ μέλη πανταχόθεν. Μηνιαία συνδρομὴ λεπτὰ 50. Διευθυνταὶ Ἀριστοτ. Παύλου ἡ Θεοδ. Θεοχάρην, μαθητὰς Σχολαρχίου, Χαλκίδα. (I, 53)

Συγχαίρομεν Χασανάκι διὰ τὸ ἀπονεμηθῆν αὐτῷ παράσημον τοῦ Τάγματος «Γκαζουτενικέ». — **Ἡ Παρέα.** (I, 54)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ 20 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 184]

ΑΘΗΝΩΝ. *Αθ. Δημητρίου, Καλλιόπη Ε. Διπλόρη, Εὐαγ. Γ. Παπανικολάου, Δημήτρ. Π. Κατράνης, Γ. Α. Καραμάνος, Θρασ. Ἀντωνιάδης, Θ. Κ. Κυριακός, Μιλλήσας Νικήτορας Ἑλλάς, Ἰωάν. Θ. Κινδύνης, Εὐγενία Π. Σταματοπούλου, Στεφ. Δημητριάδης, Σμεῖραμις Κ. Εὐμορφοῦλη, Φλωρεντία Φ. Πασχάλη, Ἰσαὰς Σ. Σαρφάτης, Κούλα Γ. Βαρδιτσιώτη, Α. Α. Ρικάκης (19 καὶ 20), Μιχ. Π. Μαθιδάκος, Νίκος Μαρινόπουλος, Ἀριστ. Α. Ἐμπεριόκης, Δημ. Α. Σακελλαρίδης, Ἄννα Γ. Θεολογίτου, Ἀνδρομάχη Γ. Ναυπλιώτου, Σπυρ. Α. Τσιτσάνης, Μαρία Γ. Γεροφιλίδου (19)

ΠΕΙΡΑΙΩΣ. *Αριάνη Λεκοῦ, Ἐμμ. Α. Τσολάκης, Θεόδωρος Α. Δοῦνας, Αἰμίλιος Γ. Αραγάτης (19 καὶ 20) Ἀθανάσιος Μιμηγκας (19), Σπυρ. Κ. Κουρβετιάδης (19 καὶ 20), Ἀθανάσιος Ἡλιοπούλου, Ἰωάν. Π. Μασαλῆς (19), Α. Α. Νικολακόπουλος.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΝΔΡΟΥ. Π. Δ. Πασχάλης.
ΒΟΛΟΥ. Ἰωάν. Ν. Φιντικιάκης.
ΙΘΑΚΗΣ. Στέλλα Ζήσου.
ΚΑΛΑΜΩΝ. Σ. Γ. Κωστόπουλος (19 καὶ 20), Φούλα Γ. Δελίδου, Ἀφ. Ο. Κωνσταντινίδου.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Μιχ. Φαμπογιάννης, Δημ. Ἰσος.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ. Μιχ. Α. Τσίκαας.
ΚΥΠΡΙΑΣ. Ν. Καρατζῆς.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ. Ν. Γ. Σαράμβης, Αβελί Η. Σιακῆς, Πηνελόπη Παπαγεωργίου (19 καὶ 20), Γεωρ. Α. Αζανᾶς, Κων. Ζ. Μητσάκης, Γεωρ. Ἡλ. Δημόκος.
ΛΕΥΚΑΔΟΣ. Χρήστ. Π. Καραμάνης (19).
ΜΗΛΟΥ. Εὐγέν. Α. Μάλλη (19 καὶ 20).
ΠΑΤΡΩΝ. Εὐάγ. Α. Ταμπακόπουλος, Π. Ν. Παπανικολάου, Ἰωάννης Α. Μεσσηνιζής, Ἐλευθ. Π. Κίτσος.
ΠΟΡΟΥ. Εὐάγ. Θ. Σακαντάνης.
ΠΥΡΙΟΥ. Νίκη Σπυρίδων, Ἐλὶν Χ. Νικολετοπούλου, Μαρία Ν. Βασιλειάδη.
ΣΥΡΟΥ. Κωνστ. Π. Ἀναγνωστοπούλου, Χαρίκλεια Α. Κλάδη (19 καὶ 20), Θεοδ. Ἀφ. Βλησιώτης.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ. Κωνστ. Ν. Μπρίκας, Στεφ. Ν. Μπρόκας.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Ἀριστ. Παύλου, Νικόλ. Μελεσιδής.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΕΣ ΑΝΑΡΕΙΑΣ. Χαρίκλεια Πιττακό, Παι-θια Ζουροῦδη, Εὐτυχία Κ. Μισοῦ, Χρήστ. Γ. Παπᾶς.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Ὀλγα Γ. Βράσκου (19), Δημ. Σ. Σαλαμάρκας.
ΚΥΛΛΙΝΩΝ. Ὁρχόλενη Ἀκτίδα, Μυροβόλος Ἰεῖα, Μαρίανθη Δημητριάδου.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ. Ρήγας Φερεαῖος, Κ. Π. Λαμάνδορος, Κλεονίκη Σ. Ραφτάκη.
ΠΥΡΙΟΥ (Βουλγαρίας). Παρ. Κ. Λαμάνδορος, Ζαχαρούλα Π. Λαμάνδορος, Μάρθα Τριανταφύλλου, Ὀλγα Κιτασιούνη, Εὐθυμία Πουλίου.
ΣΜΥΡΝΗΣ. Σενία Ἀθήνα.
ΣΤΕΦΑΝΜΑΧΟΥ Ροδόπη Ἑλληνοπούλα.
ΤΥΡΝΟΒΟΥ. Θεοδ. Χατζηνεσταφίδου.
ΧΑΣΚΟΒΟΥ. Γεωρ. Α. Χατζηνεσταφίδου, Σμα-γάδα Α. Μελεσιδής.
ΧΙΟΥ. Α. Π. Σαγιάδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐδόντων ὁδὴν τὴν λύσιν τὰ δυνάτα ἐξεδί-σαν εἰς τὴν Κληροῖδα καὶ ἐκλήρωσαν κατὰ ὁρίαν οἱ ἐξῆς τρεῖς **ΛΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΣΑΚΕΔΑΡΙΑ-ΔΗΣ**, πλατεῖα Κολωναίου 97 ἐν Ἀθήναις, **ΚΑΕΟ-ΝΙΚΗ Σ. ΦΑΦΤΑΚΗ**, ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ **ΘΕΟΔΩΡΟΣ Α. ΔΟΥΝΙΑΣ** μαθητὴς Ἀγαθαίστου Ἀκτεῖον ἐν Πειραιεὶ καὶ οἱ μὲν πρῶτος ἐνεργήσῃ δι' ἐξ ἡμέρας, οἱ δὲ ἄλλοι δύο διὰ μίαν τριμηνίαν ἑκάστος. Πικνωδύνη δὲ 2,30 ἂν ὁποῖα θὰ προστεθῇ εἰς τὸν προσοχὴ Διαγωνισμῶν.
Οἱ ἀποσπέντες ἀνεῖν δεκαπέντε τὴν λύσιν δι' ἀναφύοντες, οἷς οἱ ἀποσπέντες πενήντα ἀντὶ δεκαπέντε. (Ἰθακησιόπλοον 10 παρὰ ἰσοδυναμεί με 5 λεπτὰ· ὅσοι δὲ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματό-σημον 20 παρὰς).